

MARTAS PRIVĀTI STĀSTI

AIJA IVANOVA

fona vokālistes, SOLI UZ PRIEKŠU!

Skaistas, smaidīgas, iznesīgas, bet galvenais – skanīgas. Viņas allaž paliek mākslinieku ēnā, lai arī ar savu balsi bagātina un balsta priekšnesumus. Divas no Latvijas labākajām fona vokālistēm Marta nolēma iepazīt tuvāk.

«Aiz» Busuļa un «par» Busuli

«SALDĀS» MEITENES:

Vineta (centrā) kopā ar pārējām ansambļa *Lady's Sweet* meitenēm.

Viņu šonedēļ skatīs miljoniem acu un klausīs miljoniem ausu. Vineta Elksne ir tā pati smaidīgā, gaišmatainā fona vokāliste, kuru ierasts redzēt uz vienas skatuves ar Intaru Busuli. Arī šonedēļ – *Eirovīzijas* konkursā Maskavā.

Vineta Elksne:

- **UZSTĀJUSIES** ar Intaru Busuli, Jāni Štībēli, Laimu Vaikuli u.c.
- **BEIGUSI** LMA (magistre mūzikas pedagogijā).
- **STRĀDĀ** bērnu dārzā.
- **SPĒLĒ** klavierēs.
- **SOLISTE** ansablī *Lady's Sweet*.
- **AKTUĀLI:** dalība *Eirovīzijas* konkursā Maskavā.

Muzikāli piepildīta

«Tā ir liela atbildība,» par tuvojošos uzstāšanos *Eirovīzijā* saka Vineta. Viņai kopā ar otru fona vokālisti būs ne tikai jādzied, bet arī jākustas un līdz milimetram jāievēro izstrādātais darbības plāns – improvizācijai laika nebūs. «Ir pat tā, ka vienā vietā jānostājas tieši metru divdesmit attālumā no Busuļa un ne centimetru tuvāk vai tālāk, jo priekšnesumā tiks izmantoti projektori.»

Fona vokālistei ar labu balsi vien nepietiek, uzskata Vineta. Vēl jāprot kustēties, labi jāizskatās, bet galvenais, protams, jāspēj muzikāli sastrādāties. «Reizēm pat ir grūtāk nekā solistam, katru reizi jāpielāgojas gan

tembrāli, gan ar frāzējumu. Esam trīs meitenes, kas dzied Intaram Busulim. Mums ir savi mēģinājumi, kur sadziedamies, lai skanētu kā viens vesels.»

Sešu gadu laikā, kopš Vineta darbojas kā bekvokāliste, viņa dziedājusi ar ļoti daudziem Latvijas mūziķiem. «Tagad, protams, vislabāk patīk darboties ar Intaru Busuli. Muzikālā interesantuma ziņā šis posms vispār ir bagātāks un brīnišķīgāks. Emocionāli piepildītāks. Pie Busuļa mana loma ir nozīmīga, jo ir pat dziesmas daļas, kur dziedam tikai mēs, meitenes, turklāt viņš ļauj mums arī pašām radoši izpausties.»

Dažiem Latvijas māksliniekiem būtu ko

pamācīties no Busuļa tieši atbrīvotību un vienkāršību, uzskata Vineta. «Tā jau saka – jo lielāks mākslinieks, jo vienkāršāks. Intars ir tik cilvēcis. Un neatkārtojams. Tas, ko viņš dara uz skatuves, – stāvi un baudi! Viņš ir tik brīvs savās izpausmēs.»

Grābeklis un savs ansamblis

Nesaisīt savu dzīvi ar mūziku Vinetai nekad nav ienācis pat prātā. Jau no agras bērnības viņa sevi iztēlojās uz skatuves. «Bija jāgrābj siens, bet es uz lauka dziedāju, par mikrofonu izmantojot grābekli vai pagali.»

Dažādiem latviešu māksliniekiem līdzī

MARTAS PRIVĀTI STĀSTI

TOREIZ UN TAGAD:
Pārējo *Eirovīzijas* dalībnieku ielenkumā preses konferencē Maskavā.

dziedāts arī pie spoguļa. «Man nekad primārais nav bijis būt pazīstamai, bet vienmēr ļoti gribējis dziedāt, allaž esmu iztēlojis sevi uz skatuves.» Muzikalitāte iedzimta no vecmāmiņas, jo mamma un tētis pat toni nespēj noturēt.

«Labi atceros, ka man bērnībā vienmēr bijis kaut kur jāskrien. Tad mūzikas skola, mēģinājums – ļoti piepildīti un spraigi! Par to jāpateicas mammai, kas mani sūtīja uz dažādiem pulciņiem.» Dzimtajos Līvānos Vineta dziedājusi bērnu kapelā, piedalījies dažādos konkursos, arī *Čalī*, bet divpadsmit gadu vecumā kaimiņu pagastā organizējusi savu ansambli. «Desmit gadus to vadīju, mēs koncertējām, rajonā vienu gadu bijām labākie. Es to uztvēru ļoti nopietni. Kad Rīgai apritēja 800 gadi, ar asarām kopkorī dziedāju *Pūt, vējņi* un domāju – jā, reiz man būs pašai savs koris. Tomēr, pārnākot uz Rīgu, iepriekšējie sapņi nobīdījās malā un parādījās jauni.»

Stībela pirksts

Pabeigusi Daugavpils mūzikas koledžu, Vineta iestājās Latvijas Mūzikas akadēmijā. Sākotnējā doma bija izmācīties un tad atgriezties Latgalē, kur jāvada savs ansamblis un koris. Taču Rīga Vinetu aizturēja nu jau uz sešiem gadiem, un līdzvainīgs tajā ir mūziķis Jānis Stībelis. «Viņš bija izsludinājis konkursu – meklēja bekvokālisti. Pieteicos, un mani paņēma!»

Sākumā, protams, bijusi bijība un biklums. «Tāda lauku meitene, sakautrējusies... Taču ar laiku tiku tam pāri. Jānis Stībelis ir

mākslinieks, kurš ielika pamatiņu – bija kā skolotājs, kas ļoti daudz iemācīja.»

Arī par savu tagadējo vizuālo tēlu Vinetai daļēji jāpateicas Stībelim, kurš viņu pamudinājis izbalināt matus. «Viņš mani aizveda pie friziera ar tekstu – uz skatuves vajag ko spilgtāku. Es negribēju, šķita – man tik forši izskatās savi dabīgi pelēkbrūnie mati, bet viņam izrādījās taisnība.»

Uz galvas kāpt neļaušu!

Pārceļoties uz Rīgu, Vineta dzīvoja kopmītņēs. Pie tām pierasts jau Daugavpilī. Atšķirībā no Daugavpils, kur sajūta bijusi kā vienā lielā ģimenē, Rīga sagaidījusi citādi. «Sākotnēji bija liels šoks, pagāja gads, kamēr vispār adaptējos. Te katrs ir par sevi, pašam ar visu jāiek galā. Cilvēku attieksme nav tik ļoti izpalīdzīga, atvērta, labsirdīga. Vismaz tāda bija mana pirmā pieredze.» Rīgā neviens nenāks klāt un ik brīdī neprasīs, kā jūties, necentīsies tevi iedrošināt, šeit jāpāstāv par sevi – tāda bija pirmā atziņa, ko Vineta guva, pārnākot uz galvaspilsētu. «Pašam bija jāpaceļ galva un jāiet uz priekšu.»

Jauna vide – pasākumi, apkārt mākslinieki... «Sākumā nezināju īsti, kā man uzvesties, kā justies. Vārbūt mazliet pietrūka pārliecības par sevi, bet tā ir jāizveido. Ir jāiziet caur kaut kādām situācijām, un tad tu sāc sevi tā kā apzināties, aizstāvēt, domāt – bet manī taču ir kas labs.»

«Skatuve likusi daudz kam pārkāpt sevi. Salīdzinot ar laiku pirms sešiem gadiem, kad sperti pirmie soļi kā bekvokālistei, tagad

Vineta jūtas daudz pārliecinātāka, drošāka, atbrīvotāka. «Priecājos, ka daudz kam bijis jāpārkāpj pāri un tas norūdījis, jo nevar dzīvot ar sajūtu – ko tad es?! Ja kādreiz bija neērti par kādu kleitu, no malas šķita – ārprāts, pēc klauna izskatos, tad tagad – jo interesantāk, jo foršāk. Reizēm jāprot pasmaidīt arī par sevi.»

Neļaut sev kāpt uz galvas ir jāiemācās radošajās aprindās. «Nekad to neesmu ļāvusi. Kaut gan sākumā varu izskatīties ļoti klusa, mierīga, taču tas ir līdz brīdim, kad jūtu, ka ir kāda netaisnība. Tad manī mostas pretspārs!»

Bērnu ielenkumā

Spēja būt stingrai un noteiktai tagad Vinetai noder otrā darbā. Ārpus skatuves viņa ir mūzikas skolotāja bērnu dārzā. «Skolā strādāt negribētu, bet pie mazajiem ir forši. Viņi nav vēl ļauni kļuvuši, tādi mīļi.»

Tāpat kā dziedāšana, arī skolotājas darbs Vinetu saistījis kopš agras bērnības. Jau toreiz, rindā sēdinot lāčus un kaķus, viņa iejutās pasniedzējas lomā.

Bērni, protams, sasaista savu skolotāju arī ar viņas skatuves tēlu. «Pēc uzvaras Latvijas *Eirovīzijas* finālā Ventspilī atnācu uz darbu, un viņi man uztaisījuši kroni. Katrs sagatavojis zīmējumu, kur attēlota mūsu uzstāšanās – Busulis, perfekti, kā viņš izskatījās, prožektorī, es, otra meitene...»

Saldās meitenes

Vineta ir fona vokāliste, mūzikas skolotāja, koncertmeistare RTU jauniešu ansambli *Jaunā nianse* un tagad arī viena no meiteniņu trio *Lady's Sweet* solistēm. Ar laiku ambīcijas aug, tāpēc radusies vēlme darboties ne tikai kā fona vokālistei. «Mērķiem ir jābūt, un jo lielāks tu audz, jo spēcīgāks kļūsti.»

Lady's Sweet ir retro stilā ieturēts ansamblis, kurā apvienojušās trīs foršas, gudras, talantīgas meitenes. Izveidota sava programma, tiek domāts, kā bagātināt priekšnesumus – ar kustībām, tērpiem, vokāli. «Kad esi pirmajā plānā, par ideju ģeneratoru kļūsti tu pats. Darboties trijātā ir grūtāk, jo nemitīgi jāreķinās un jāmeklē kompromiss – par laikiem, tērpiem, muzikāliem jautājumiem...»

Tiesa, arī tagad, strādājot kopā ar Busuli, Vineta īsti nejūtas kā fons. «Mēs tieši ar Intaru esam runājuši par to, ka fona vokālistes it kā uzskata par otro plānu, bet mūsu kolektīvā katram, gan saksofonam, gan klavierēm, gan mums, meitenēm, ir sava loma, un visi ir līdzvērtīgi, vienlīdz svarīgi, lai dziesmu bagātinātu.»